

afgifts- og finansmyndigheder til at anerkende denne værdi til andre formål end anvendelsen af den fælles toldtarif.

2. Det er ikke i overensstemmelse med forordning nr. 803/68, at toldværdien af en vare importeret fra et tredjeland af de nationale myndigheder i toldmæssig sammenhæng på grundlag af en angivelse fra speditøren til eksportlandets toldmyndigheder ansættes lavere end den fakturerede og betalte pris for varen.

Pescatore

Touffait

Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 4. december 1980.

For justitssekretæren

J. A. Pompe

Assisterende justitssekretær

P. Pescatore

Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
F. CAPOTORTI
FREMSAT DEN 16. OKTOBER 1980¹

Høje Domstol.

1. Få måneder efter Chatain-dommen (som Domstolen afsagde den 24. 4. 1980 i den præjudicielle sag 65/79) er der på ny forelagt et spørgsmål om fortolkning af Rådets forordning nr. 803/68 af 27. juni 1968 om varers toldværdi. Også denne gang er en importør sigtet for at

have faktureret varer til en højere værdi end den faktiske værdi, for at foretage en ulovlig valutaoverførsel til udlandet; der verserer derfor en straffesag for den nationale ret; det afgørende punkt i det forelagte spørgsmål er imidlertid ikke, om toldvæsenet kan nedsætte den værdi, som importøren har angivet, men blot, om en vares toldværdi kan ansættes

¹ — Oversat fra italiensk.

lavere end dens normalpris. Derfor mener jeg, at det i lyset af de klare bestemmelser i den nævnte forordning er let at besvare dette spørgsmål benægtende, hvis man herved ser bort fra afgørelsen i Chatain-dommen.

Lad mig sammendrage de faktiske omstændigheder. Mellem 1972 og 1974 importerede aktieselskabet »Victory France« med hjemsted i Paris stoffer og brugte beklædningsgenstande fra De forenede Stater til en deklareret værdi af ca. halvanden million USD, som svarede til den fakturerede pris. Det franske toldvæsen nægtede at anerkende fakturaerne, så meget mere som de var udfærdiget i Frankrig af det samme selskab, som havde importeret varen; toldvæsenet anså derimod udførelsesangivelsen, som var udstedt af den amerikanske speditør på et lavere beløb, som afgørende. Toldvæsenet fandt på dette grundlag, at varerne havde en værdi, der var ca. fire millioner FF lavere end den angivne værdi, og sigtede selskabets direktør, Wilner, for at have foretaget urigtige toldangivelser og for at have foretaget ulovlig kapitaloverførsel. Nærværende præjudicielle sag falder ind under den straffesag, der er rejst for *Tribunal de Paris*.

Den nationale ret er ikke sluppet heldigt fra udfærdigelsen af det for Domstolen forelagte spørgsmål; men retten har i det væsentlige spurgt, om en indført vares toldværdi kan ansættes som den værdi, som speditøren har angivet i oprindelseslandet, selv om denne værdi er lavere end den betalte pris, ikke fremgår af noget regnskabsbilag og er lavere end

varens normalpris, som er aftalt mellem en køber og en sælger i det åbne marked.

2. Artikel 1 i forordning nr. 803/68 bestemmer: »Ved anvendelsen af den fælles toldtarif er toldværdien af indførte varer *normalprisen*, dvs. den pris, varerne ville indbringe ... ved et salg i det åbne marked mellem en køber og en sælger, der er indbyrdes uafhængige«. Forordningens artikel 9 bestemmer, at den pris, der er betalt eller skal betales, kan godkendes som toldværdi, især når den »på aftaletidspunktet svarer til priser, der er kommet i stand ved et salg i det åbne marked mellem en køber og en sælger, der er indbyrdes uafhængige«.

Som jeg allerede har bemærket i mit forslag til afgørelse i sagen Chatain, »er der altså ingen tvivl om, at det er varens normale 'teoretiske' værdi og ikke den faktiske aftalte og betalte pris, som har afgørende betydning for fastsættelsen af de importerede varers toldværdi«. Følgelig kan de nationale myndigheder i det tilfælde, hvor den aftalte og betalte pris ikke er kommet i stand ved et salg i det åbne marked, se bort fra den fakturerede pris ved ansættelsen af toldværdien; men samtidig hermed skal de fastsætte varens normale pris. Domstolens dom af 13. marts 1980 i sag 111/79, Caterpillar, (endnu utrykt), bekræfter denne opfattelse.

For så vidt angår de beregningsmetoder, der skal anvendes ved kontrol af normalprisen, har jeg allerede (i mit forslag til afgørelse i Chatain-sagen) påpeget, at

»fællesskabsbestemmelserne intet indeholder vedrørende beregningsmetoderne, når det ikke er muligt at basere sig på prisen«: det er således på grundlag af ordningen i Bruxelles-konventionen af 15. december 1950 — der er bindende inden for Fællesskabet — at de nationale toldvæsener, der ligeledes skal administrere fællesskabsordningen i overensstemmelse med denne konvention, kan ansætte varernes værdi på et andet grundlag end den fakturerede pris. Ordningen i Bruxelles-konventionen går klart i retning af at afpasse tolden til varernes objektive værdi, som toldvæsenet skal fastsætte, uden at det herved er bundet af den pris, der fremgår af handelsdokumenter.

Det er kendt, at de nationale myndigheder kan anvende enten den deduktive metode med udgangspunkt i den pris, som varen videresælges til (der er henvist hertil i ovennævnte Caterpillar-dom i præmisserne 21-25), eller også den sammenlignende metode med udgangspunkt i sammenligningen med den pris, der betales for identiske varer, men hverken den ene eller den anden af metoderne hjemler ret til alene at tage udgangspunkt i den værdi, der er angivet i en erklæring, som speditøren har afgivet til eksportlandets toldvæsen. Det er tilstrækkeligt at betænke, at speditøren er uafhængig af både sælgeren og køberen, og at hans erklæring kan være påvirket af interesser og omstændigheder, som er ansættelsen af varens objektive værdi uvedkommende.

Følgelig indebærer ansættelsen af denne værdi til syvende og sidst — selv om den

pris, der er betalt ved et bestemt salg, ikke binder toldvæsenet og ikke automatisk udgør varens toldværdi — at man søger at finde frem til den pågældende vares normalpris ved et salg i det åbne marked, og den kan således ikke beregnes under henvisning til en erklæring fra speditøren.

3. Efter min opfattelse er de betragtninger, som jeg ovenfor har gjort gældende, tilstrækkelige for at besvare det spørgsmål, som Tribunal de Paris har forelagt, hvis formål — som tidligere nævnt — i det væsentlige er at få fastslået, om toldværdien kan fastsættes lavere end varens normalpris på grundlag af en erklæring fra speditøren. Kommissionen har imidlertid under den foreliggende sag fortolket spørgsmålet fra den nationale ret derhen, at det først og fremmest angår problemet om toldmyndighederne kan ansætte en værdi, der er lavere end den pris, der er faktureret og betalt. Hvis man går ud fra, at denne fortolkning er korrekt, er spørgsmålet allerede afgjort på grundlag af den nævnte Chatain-dom, hvoraf det fremgår, at ændringer i henhold til fællesskabsforordningerne af den toldværdi, der er angivet af importøren, kun er »justeringer opefter«, og at det følgelig ikke er i overensstemmelse med fællesskabsretten, at de nationale myndigheder ansætter toldværdien lavere end den angivne værdi (der er bekræftet af fakturaerne), selv om denne pris er højere end varens normalpris.

Jeg skal anføre, at det synspunkt, som jeg har gjort gældende i mit forslag til afgørelse i Chatain-sagen, efter min mening stadig væk har gyldighed; dvs. at jeg mener, at princippet om normalprisens forrang fremfor den fakturerede pris

både skal finde anvendelse, når normalprisen er højere end den fakturerede pris, og når den er lavere. Men jeg finder det ikke nødvendigt at fremføre mine argumenter for Domstolen, da den foreliggende sag kan afgøres uafhængigt af afgørelsen af det problem, der var rejst i Chatain-sagen. Det spørgsmål, som undersøgelsesdommeren ved Tribunal de Paris har forelagt for Domstolen, angår nemlig ikke forholdet mellem den fakturerede pris og normalprisen, men muligheden for at fastsætte værdien til under normalprisen ved at anse toldværdien for at være identisk med den pris, der fremgår af en tredjemands angivelse.

4. Sammenfattende foreslår jeg, at Domstolen afgør det fortolkningsspørgsmål, den er blevet forelagt af Tribunal de Paris ved kendelse af 11. februar 1980, ved at udtale følgende:

»Det er ikke i overensstemmelse med Rådets forordning nr. 803/68 af 27. juni 1968, at de nationale myndigheder under henvisning til en angivelse, som speditøren har afgivet over for eksportlandets toldmyndigheder, ansætter en indført vares toldværdi til en værdi, der er lavere end den normalpris, som samme vare ville indbringe ved handel mellem en køber og en sælger i det åbne marked.«